

Arrest

nr. 126 571 van 2 juli 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 februari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 januari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 maart 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DHONDT en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van het dorp Panikzai gelegen in het district Ali Sher van de provincie Khost. U bent een soennitische pashtoun. U ging tot de 11de graad naar school in Khost. In 2004 volgde u een training in Khost bij de "Khost Provincial Forces" (hierna KPF). Via uw broer kende u de regionale commandant Habib Noor. Na deze training werd u aangeduid als commandant en had u zelf de leiding over tien mensen. Nadien volgde u een korte training bij Black Water. Op 9 september 2004 nam uw team deel aan een operatie tegen de taliban die van plan waren de basis aan te vallen. Er werden zes talibanleden gedood en jullie namen ook wapens

in beslag. In het jaar 2005 raakte u gewond toen u de veiligheid van een Amerikaans konvooi moest bewaren. U werd behandeld gedurende één jaar. Na uw behandeling wilde u opnieuw in dienst treden, maar commandant Youssuf vond dat u niet in staat was om nog deel te nemen aan grondoperaties. U werd aangewezen om opnieuw een training te volgen. Na deze training werd u aangeduid als commandant van een checkpoint in Salaar. In 2009 raakte u opnieuw aan uw been gewond bij een raketaanval op uw checkpoint en werd u behandeld tot 2010. Na uw behandeling kreeg u opnieuw uw job in de checkpoint in Salaar. U werkte hier tot aan uw vertrek uit Afghanistan in 2013. Uw problemen begonnen nadat Nabi, één van uw manschappen in februari 2012 gearresteerd werd door de taliban. Toen ontdekten de taliban dat uw groep verantwoordelijk was geweest voor de operatie van september 2004. Als gevolg hiervan werd uw familie aangevallen toen zij op weg waren naar een huwelijksfeest. Uw vrouw en kinderen kwamen hierbij om het leven op 12/08/1391 (omgezet naar de westerse kalender 3 november 2012). U huwde een andere vrouw Nilab in februari-maart 2013. Op 1 juli 2013 werd uw naam door een luidspreker afgeroepen in uw dorp: u als ongelovige die werkte voor de buitenlanders moest zich aanmelden. Vóór deze gebeurtenis kreeg u al telefoons en berichten van onbekenden die wisten welk werk u deed en dat u die talibangroep gedood had. Toen de taliban uw naam afriepen vluchtte u thuis weg met een motor en ging u naar Ismaikheil. Twee dagen na uw vlucht uit uw dorp stak u de grens met Pakistan over en daarna kreeg u hulp van uw neef. Na een reis van ongeveer een maand kwam u in België aan op 22 juli 2013 waar u een dag later asiel aanvraag.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw taskara, vier opleidingscertificaten en een attest van het districtshuis betreffende de aanslag op uw familie.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie niet aannemelijk hebt gemaakt. Uw vrees vervolgd te worden door de taliban omdat u commandant was bij de Khost Provincial Forces en deelnam aan een operatie tegen de taliban waarbij zij leden en wapens verloren, is gezien uw weinig aannemelijke en vage verklaringen ongeloofwaardig gebleken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen omtrent uw activiteiten van 2004 tot aan uw vertrek in 2013 bij KPF bijzonder vaag en uiteenlopend zijn gebleken. Zo stelde u aanvankelijk dat u in de checkpoint te Salaar (bedoelend Salerno) werkte tot 13 juli 2013 (CGVS, p. 5). Later verklaarde u dan weer meermaals dat u op 1 juli 2013 problemen kreeg en per motor naar Ismaikheil vluchtte en dat u twee dagen later de grens met Pakistan overstak (CGVS, p. 19, 21). Dat u niet meer concreet zou weten op welke datum u stopte met uw werk, dat u jarenlang zou gedaan hebben, is opmerkelijk. Ook in uw verdere verklaringen was u niet eenduidig over de periodes waarin u werkzaam was. Zo stelde u dat u in de checkpoint ten zuiden van de Salaar [Salerno] basis werkte tot het einde van het jaar 2006 (CGVS p. 9), om later tijdens het gehoor te beweren dat u hier werkte tot aan uw vertrek in 2013 (CGVS, p. 9).

U zou in 2004 begonnen zijn met een training, maar wanneer precies in 2004 zei u niet. U verwees naar Black Water wanneer u gevraagd werd wie de training gaf. U wist echter niet wat Black Water precies was. U kon enkel zeggen dat het Amerikanen waren (CGVS, p. 6). Namen van de personen die betrokken waren bij de training kon u niet noemen. U kende wel een zekere 'Mid Doc', maar u kon geen bijkomende informatie over hem naar voren brengen (CGVS, p. 6). Deze opleiding zou tien dagen geduurd hebben waarna u uitgekozen werd om commandant te worden van een eenheid van tien manschappen (CGVS, p. 5, 6). U moest hiervoor niets speciaals doen en had blijkbaar geen eerdere ervaring in dit vakgebied (CGVS, p. 6, 7). Dat u zomaar kon beginnen als commandant van een dergelijke groep enkel en alleen door een korte training te volgen is opmerkelijk. U stelde aanvankelijk tijdens het gehoor dat u en uw team eerst aan verschillende operaties deelnamen en dat jullie nadien in september 2004 het bevel kregen om een operatie uit te voeren (CGVS, p. 8). Later stelde u dat u als commandant gedurende uw carrière van ongeveer negen jaar (van 2004 tot 2013) slechts één operatie uitgevoerd zou hebben, hetgeen wel erg weinig is gezien uw functie en de veiligheidssituatie in uw regio (CGVS, p. 12). Dat u in de loop van het gehoor geen eenduidig antwoord kon geven over het feit of u nu slechts één operatie of meerdere uitvoerde is opvallend. U stelde daarentegen wel twee keer gewond te zijn geraakt waardoor u maar aan één operatie kon deelnemen, maar na uw behandelingen ging u blijkbaar toch telkens terug aan de slag. U was dus jarenlang als commandant actief en u en uw team konden dus op ieder moment verrast worden door aanvallen (CGVS, p. 7, 8, 9). Hoewel uw commandant Youssuf vond dat u niet meer geschikt was om aan

grondoperaties deel te nemen, kon u telkens terug aantreden in uw functie van commandant (CGVS, p. 8). Het is wel opmerkelijk dat u dan toch nog al die jaren in dienst mocht en kon blijven gezien u ongeschikt geacht werd om grondoperaties te doen (CGVS, p. 12). U beweerde dat u minder fit moest zijn als commandant in de checkpoint omdat u vanuit een verdedigende positie actie voerde (CGVS, p. 13). U stelde ook dat u na uw behandeling werd doorverwezen om wapentrainingen te volgen. U moest deze trainingen volgen zodat u in de toekomst wel nog in staat was om deel te nemen aan operaties (CGVS, p. 8). Deze operaties hebben blijkbaar nooit plaatsgevonden aangezien u het in uw verklaringen slechts bij deze ene van 9 september 2004 hield. Het is ook opmerkelijk dat u slechts een beeld kon schetsen van deze ene operatie van 9 september 2004, terwijl u gevraagd werd voorbeelden te geven van de verschillende orders die u doorheen de jaren werden gegeven (CGVS, p. 11). De overige voorbeelden die u gaf, gingen niet verder dan uw vage uitleg dat u opleidingen moest volgen en uw checkpoint in de gaten moest houden (CGVS, p. 11).

Over die eenmalige operatie op 9 september 2004 vertelde u dat de taliban een raketaanval zouden uitvoeren op de Salaar [Salerno] basis. U nam hieraan deel met uw team en zes talibanstrijders kwamen hierbij om het leven en hun wapens werden in beslag genomen (CGVS, p. 7). Het is echter opvallend dat u slechts heel weinig details kan geven over deze operatie en de voorbereidingen ertoe, terwijl u nochtans als commandant van tien soldaten een verantwoordelijke rol uitoefende en zelf zegt de enige commandant te zijn geweest die leiding had over deze aanval (CGVS p. 13). Hoe deze operatie gepland werd op voorhand wist u niet. Hoe uw commandant te weten was gekomen dat de taliban een aanval op de basis zouden uitvoeren op dat moment wist u niet (CGVS, p. 14). Over de instructies en de planning die jullie kregen voor de aanvang van de operatie kon u bijzonder weinig uitleg geven. U stelde slechts dat jullie ze levend moesten arresteren. Over de planning, de briefing en de orders tijdens de operatie aan uw team gaf, bleef u eveneens erg vaag en algemeen (CGVS, p. 13, 14). Hoe dan ook weet u over de zes talibanslachtoffers amper iets: behalve dat zij tot het Haqqani-netwerk hoorden kon u geen bijkomende informatie naar voren brengen (CGVS, p. 15). U had dit via lokale inwoners opgevangen, maar namen van die taliban of andere informatie over hen kon u dan weer niet geven (CGVS, p. 15). Wanneer u gevraagd werd welke lokale inwoners deze informatie verspreidden, kon u geen van hen noemen. U verwees naar enkele omliggende dorpen, maar over de personen zelf wist u niets (CGVS, p. 16).

Over uw eigen taken in de checkpoint al die jaren nadien bleef u eveneens erg oppervlakkig. U had het moeilijk om een concrete toelichting te geven over uw eigenlijk taken als commandant van dergelijke checkpoint (CGVS, p. 16). Wanneer u namelijk gevraagd werd wat u als commandant moest doen, stelde u dat u gewoon instond voor het personeel, de aanwezigheden, de kledij en de wapens (CGVS, p. 8, 12, 16). Dit is wel erg beperkt voor een commandant. U gevraagd hoe uw mensen de checkpoint bewaakten, stelde u dat zij op tijd moesten komen en om de twee uur afgewisseld moesten worden (CGVS, p. 16). Ook dit is een erg beperkte uitleg over de opdrachten van uw manschappen (CGVS, p. 16). Wat later verklaarde u dan weer dat jullie in de lucht moesten schieten indien onbekenden de checkpoint wilden passeren (CGVS, p. 17). U kon trouwens maar weinig vertellen over de raketaanval op uw checkpoint waarbij u gewond raakte: gevraagd meer hierover te vertellen zegt u enkel "het was een raketaanval", en gevraagd wie aanviel antwoordt u "de taliban, haqqani, al qaeda" en laat u het antwoord in het midden (CGVS p. 17). Plots verwees u naar een voorval waarbij taliban gekleed in militaire uniformen de (Amerikaanse) basis wilden binnendringen. Eens in de basis ontstond een gevecht. Wie van de kant van de Afghaanse troepen slachtoffer werd, kon u niet vertellen. U verwees naar één of twee Amerikanen die gewond raakten, maar wist niet meer dan dat (CGVS, p. 18). U hoorde het nieuws van de gewonde Amerikanen blijkbaar op de radio, en kon dit dus ook gewoon als burger hebben opgevangen. Gezien uw erg vage en algemene verklaringen over uw jarenlange carrière als commandant bij KPF kan er maar weinig geloof gehecht worden aan uw bewering tot net voor uw vertrek actief in dienst te zijn geweest als commandant.

Voor zover er geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over uw werkzaamheden bij KPF tot aan uw vertrek uit Afghanistan, quod non, dan nog dient te worden opgemerkt dat aan uw beweerde vrees maar weinig geloof kan worden gehecht. U werd gevisieerd door de taliban omwille van uw werk en uw betrokkenheid bij een anti-talibanoperatie die plaatsvond op 9 september 2004 (CGVS, p. 19). Het is erg opmerkelijk dat de taliban u pas zoveel jaren later voor het eerst benaderden. Gezien de taliban zes van hun strijders en wapens verloren tijdens die operatie, zullen zij er wel alles aan gedaan hebben om meer te weten te komen over deze operatie. U beweerde dat Nabi, een van uw mannen, in februari 2012 door de taliban werd gearresteerd en vermoord en dat zij op die manier te weten kwamen dat uw team betrokken was (CGVS, p. 19). U stelde dat de operatie van 2004 vertrouwelijk was en niet mocht uitlekken, waardoor de taliban tot voor 2012 niets wisten over de betrokken personen bij deze

operatie. U stelde echter nog dat de taliban in elk dorp mensen hebben die werken als informant en dat zij alles over iedereen en hun werk weten (CGVS, p. 20). Dat de taliban dan nog niet eerder te weten waren gekomen wie betrokken was bij deze actie tegen hen, is in het licht van deze verklaringen erg vreemd, zeker gezien u al die jaren gewoon in dezelfde regio bent blijven werken. Het is trouwens evenzeer vreemd dat zij eerst Nabi, die niet eens betrokken was bij het doden van die zes taliban maar wel deel uitmaakte van de tweede groep soldaten die er achteraf was bijgekomen, arresteren en vermoorden om nadien pas bij u, de commandant van de eerste groep, uit te komen. U stelde dat iedereen die werkt voor de Amerikanen een spion is en dat men plots te weten was gekomen dat Nabi ook soldaat was (CGVS, p. 20). U bent er zeker van dat Nabi's arrestatie door de taliban aan de basis van uw problemen ligt, omdat hij op de hoogte was van de operatie en omdat u in een van de dreigtelefoontjes gezegd werd dat u net als Nabi behandeld zou worden (CGVS, p. 20). Toch is het vreemd dat hoewel Nabi al in februari 2012 door de taliban werd ontvoerd, de taliban u pas op 1 juli 2013 persoonlijk benaderden, terwijl zij volgens u dus reeds van februari 2012 op de hoogte waren van uw betrokkenheid en uw werk (CGVS, p. 19). Als ze het werkelijk zo belangrijk vonden om u als verantwoordelijke voor deze operatie tegen hen te vervolgen, kan men zich de vraag stellen waarom ze dan zo lang wachtten om verdere actie te ondernemen, u zelfs waarschuwend in een dreigtelefoontje dat u hetzelfde lot zal ondergaan als Nabi. U stelde immers dat u voor juli 2013 al berichten en telefoons van onbekenden kreeg en beweerde daarnaast dat uw familie omkwam bij een aanslag in augustus 2012 (CGVS, p. 19). Echter is het eveneens merkwaardig dat ze eerst alle moeite doen om uw familie te viseren, terwijl u hun eigenlijke target bent en ze niets liever willen dan wraak nemen voor wat u in het verleden gedaan heeft. U wist ook niet welke taliban u benaderden omdat zij hun namen niet zeiden. Andere achtergrondinformatie had u niet. U wist niet wie hen de opdracht had gegeven om u te benaderen of van waar zij afkomstig waren (CGVS, p. 20). Het is opvallend dat u helemaal geen idee hebt wie u precies vreest in Afghanistan. Verder dan "de taliban" kwam u niet. U vervolgens gevraagd of andere commandanten en leden van uw groep net als u problemen kenden, antwoordde u bevestigend. U verwees in dit verband naar commandant Youssuf. U had hem blijkbaar ingelicht over uw problemen waarop hij u ook over zijn problemen vertelde. Hij zou u niet verteld hebben met wie hij problemen had, maar hij zou net als u telefoons en berichten gekregen hebben omdat hij voor de Amerikanen werkte. Youssuf werkte volgens uw verklaringen tot 2007 als uw commandant, maar u hebt totaal geen idee welke functie hij nadien waarnam. U zou ook maar tot 2007 met hem contact gehad hebben. In het licht van deze vaststelling is het erg vreemd dat u, nadat u problemen kreeg in 2012, met hem hebt gesproken over uw problemen (CGVS, p. 21). U geconfronteerd met deze tegenstrijdige beweringen zei u dat u altijd de naam van Youssuf zegt omdat hij uw allereerste commandant was en dat het na 2007 eigenlijk Hamid Gul was (CGVS, p. 21). Dit is echter geen afdoende verklaring voor deze verschillende beweringen. U stelde trouwens eerder in het gehoor dat een zekere Shalam Tanai uw commandant was van 2009 tot 2013 in opvolging van Hamid Gul (CGVS, p. 10). Dat u dus in 2013 met Hamid Gul zou gesproken hebben over uw problemen op het moment dat volgens uw eerdere verklaringen Shalam Tanai uw commandant was, is eveneens erg vreemd en bevestigt de ongeloofwaardigheid van uw problemen.

Er kan maar weinig geloof worden gehecht aan uw verklaringen tot net voor uw vertrek als commandant in een checkpoint van de KPF te hebben gewerkt en problemen te hebben gekend met de taliban wegens uw werkzaamheden. Uw vage verklaringen betreffende uw job die u gedurende negen jaar zou hebben uitgevoerd bevestigen dit vermoeden alleen maar. U maakte uw actuele vrees voor vervolging bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan dan ook niet aannemelijk.

Bovenstaande opmerkingen leiden tot de conclusie dat u uw asielrelaas onvoldoende aannemelijk hebt gemaakt, waardoor u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de status van vluchteling. U legde geen documenten voor die deze conclusie eventueel ongedaan zou kunnen maken. Uw taskara is slechts een bevestiging van uw identiteit en nationaliteit en voegt voor het overige niets toe aan uw asielrelaas. De vier certificaten die u voorlegde zouden moeten aantonen dat u enkele opleidingen volgde gedurende uw carrière. U wist echter niet van wie deze opleidingen precies uitgingen. U verwees wel naar Black water en OGA, maar u kon hierover geen bijkomende toelichting geven en maakt dus een persoonlijke band met deze attesten weinig aannemelijk (CGVS, p. 6, 8). U legde nog een document neer waarin het incident met uw familie door de politie bevestigd wordt. Deze documenten kunnen door eender wie zijn opgesteld en hebben trouwens slechts waarde indien zij gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is. Zoals nog blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt kan aan Afghaanse documenten slechts weinig bewijswaarde worden toegekend. Immers, uit de informatie blijkt dat Afghaanse (identiteits-)documenten middels corruptie gemakkelijk in en buiten Afghanistan te verkrijgen zijn en dat valse documenten vaak niet van authentieke te onderscheiden zijn.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul complexe zelfmoordaanslagen voorkomen, doch geen "open combat" gevoerd wordt. Naast deze zelfmoordaanslagen is de veiligheid in Kabul betrekkelijk goed. De stad is stevig in handen van de regering. De stad kende in de onderzochte periode gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand. Al deze aanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Hoewel de aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke "collateral damage" onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van (een bepaald deel van) de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. In het rapport wordt enkel vermeld dat er in de stad Kabul nog steeds "high-profile attacks" plaatsvinden, alsook dat er complexe aanslagen gepleegd worden op specifieke doelwitten. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u zich in de stad Kabul kan vestigen teneinde de onveilige situatie in uw thuisregio in Khost te vermijden. U bent een volwassen gezonde man, die naast Pashtou ook Dari en Engels spreekt (CGVS, p. 3). U bent tot de 11de klas naar school geweest en hebt dus een redelijk opleidingsniveau (CGVS, p. 5). Aangezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaring voor de Amerikanen of KPF te hebben gewerkt in de periode van 2004 tot 2013, moet u op een andere manier dan u hier aangeeft een inkomen vergaard hebben. Op uw taskara staat trouwens ook vermeld bij uw beroep dat u handelsactiviteiten had (CGVS, p. 21, 22). Uw verklaring dat men uw werkelijke beroep niet kan schrijven op de taskara uit veiligheidsredenen is in het licht van bovenstaande twijfels aan uw bewering tot 2013 KPF-commandant te zijn geweest niet aannemelijk. Bovendien was u via uw neef in staat om 1.800.000 Khaldar te betalen voor uw reis van Afghanistan naar België, zodat kan aangenomen worden dat u op een financieel netwerk beroep kan doen om u in de stad Kabul te vestigen. Dit alles toont aan dat in de gegeven omstandigheden de stad Kabul als mogelijke verblijfplaats moet overwogen worden en u zich redelijkerwijs in deze stad kan vestigen teneinde de situatie in uw thuisregio te vermijden. In casu dient dan ook de veiligheidssituatie in Kabul te worden beoordeeld.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg bent om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat bent om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/2 tot en met 48/5, 57/7ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Hij voert verder de schending aan van artikel 4.3, c, van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004, artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 maart 2003, artikel 1 van de Vluchtelingenconventie, van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de rechten van verdediging.

2.2. Beoordeling

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.1. Nopens de vluchtelingenstatus

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. De commissaris-

generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

In zijn beslissing van 28 januari 2014 besloot de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat het asielaanvraag niet aannemelijk en ongeloofwaardig was op grond van de volgende motieven:

- (i) verzoekers verklaringen omtrent zijn activiteiten van 2004 tot aan zijn vertrek in 2013 bij KPF zijn bijzonder vaag en uiteenlopend. Hij stelde aanvankelijk dat hij in de checkpoint te Salaar (bedoelend Salerno) werkte tot 13 juli 2013. Later verklaarde hij meermaals dat hij op 1 juli 2013 problemen kreeg en per motor naar Ismaikheil vluchtte en dat hij twee dagen later de grens met Pakistan overstak. Dat hij niet meer concreet zou weten op welke datum hij stopte met het werk dat hij jaren deed, is opmerkelijk. In zijn verdere verklaringen is hij niet eenduidig over de periodes waarin hij werkte. Zo stelde hij dat hij in de checkpoint ten zuiden van de Salaar [Salerno] basis werkte tot het einde van het jaar 2006; later tijdens het gehoor verklaarde hij dat hij hier werkte tot aan zijn vertrek in 2013;
- (ii) verzoeker zou in 2004 begonnen zijn met een training, maar wanneer precies in 2004 zei hij niet. Hij verwees naar Black Water op de vraag wie de training gaf. Hij wist echter niet wat Black Water precies was. Hij kon enkel zeggen dat het Amerikanen waren. Namen van de personen betrokken bij de training kon hij niet noemen. Hij kende wel een zekere 'Mid Doc', maar kon geen bijkomende informatie over hem geven. Deze opleiding zou tien dagen geduurd hebben waarna hij werd aangeduid als commandant van een eenheid van tien manschappen. Hij moest hiervoor niets speciaals doen en had geen eerdere ervaring in dit vakgebied. Dat hij zomaar kon beginnen als commandant van een dergelijke groep enkel en alleen door een korte training te volgen is opmerkelijk. Hij verklaarde aanvankelijk tijdens het gehoor dat hij en zijn team eerst aan verschillende operaties deelnamen en dat zij nadien in september 2004 het bevel kregen om een operatie uit te voeren. Later stelde hij dat hij als commandant gedurende zijn carrière van ongeveer negen jaar (van 2004 tot 2013) slechts één operatie uitgevoerd zou hebben, hetgeen erg weinig is gezien zijn functie en de veiligheidssituatie in zijn regio. Verzoeker kon geen eenduidig antwoord geven over het feit of hij nu slechts één operatie of meerdere uitvoerde. Hij verklaarde twee keer gewond te zijn geraakt waardoor hij maar aan één operatie kon deelnemen, maar ging na zijn behandelingen toch telkens terug aan de slag. Hij was dus jarenlang als commandant actief en zijn team op ieder moment verrast worden door aanvallen. Hoewel zijn commandant Youssuf vond dat hij niet meer geschikt was om aan grondoperaties deel te nemen, kon verzoeker telkens terug aantreden in zijn functie van commandant. Het is opmerkelijk dat hij nog al die jaren in dienst kon blijven, gezien hij ongeschikt geacht werd om grondoperaties te doen. Verzoeker beweerde dat hij minder fit moest zijn als commandant in de checkpoint omdat hij vanuit een verdedigende positie actie voerde. Hij stelde ook dat hij na zijn behandeling werd doorverwezen om wapentrainingen te volgen. Hij moest deze trainingen volgen zodat hij in de toekomst wel nog in staat was om deel te nemen aan operaties. Deze operaties hebben blijkbaar nooit plaatsgevonden aangezien hij het in zijn verklaringen slechts bij deze ene van 9 september 2004 hield. Bovendien kon verzoeker slechts een beeld schetsen van deze ene operatie van 9 september 2004, terwijl hij gevraagd werd voorbeelden te geven van de verschillende orders die hem doorheen de jaren werden gegeven. De overige voorbeelden die hij gaf, bevatten enkel vage uitleg dat hij opleidingen moest volgen en zijn checkpoint in de gaten moest houden;
- (iii) over de eenmalige operatie van 9 september 2004 verklaarde verzoeker dat de taliban een raketaanval zouden uitvoeren op de Salaar [Salerno] basis. Hij nam hieraan deel met zijn team en zes talibanstrijders kwamen hierbij om het leven en hun wapens werden in beslag genomen. Verzoeker kan slechts heel weinig details geven over deze operatie en de voorbereidingen ervan, terwijl hij nochtans als commandant van tien soldaten een verantwoordelijke rol uitoefende en zelf zegt de enige commandant te zijn geweest die leiding had over deze aanval. Hoe deze operatie gepland werd op voorhand wist hij niet. Hoe zijn commandant te weten kwam dat de taliban een aanval op de basis zouden uitvoeren op dat moment wist verzoeker niet. Over de instructies en de planning die zij kregen voor de aanvang van de operatie kon hij bijzonder weinig uitleg geven. Verzoeker verklaarde slechts dat ze hen levend moesten arresteren. Over de planning, de briefing en de orders die hij tijdens de operatie aan zijn team gaf, bleef verzoeker bijzonder vaag en algemeen. Verzoeker weet nauwelijks iets over de zes talibanslachtoffers; behalve dat zij tot het

Haqqani-netwerk hoorden kon hij geen bijkomende informatie geven. Hij ving dit op via lokale inwoners, maar namen van die taliban of andere informatie over hen kon hij niet geven. Gevraagd welke lokale inwoners deze informatie verspreidden, kon verzoeker geen van hen noemen. Hij verwees naar enkele omliggende dorpen, maar over de personen zelf wist verzoeker niets;

- (iv) over zijn eigen taken in de checkpoint al die jaren nadien blijft verzoeker eveneens erg oppervlakkig. Gevraagd naar wat hij als commandant moest doen, verklaarde verzoeker dat hij gewoon instond voor het personeel, de aanwezigheden, de kledij en de wapens. Dit is wel erg beperkt voor een commandant. Gevraagd hoe zijn mensen de checkpoint bewaakten, antwoordde verzoeker dat zij op tijd moesten komen en om de twee uur afgewisseld moesten worden. Ook dit is een erg beperkte uitleg over de opdrachten van zijn manschappen. Wat later verklaarde verzoeker dan weer dat zij in de lucht moesten schieten indien onbekenden de checkpoint wilden passeren. Hij kon bovendien slechts weinig vertellen over de raketaanval op de checkpoint waarbij hij gewond raakte: hij kan enkel verklaren “het was een raketaanval”, en gevraagd wie aanviel antwoordt hij “de taliban, haqqani, al qaeda” en laat hij het antwoord in het midden. Plots verwees verzoeker naar een voorval waarbij taliban gekleed in militaire uniformen de (Amerikaanse) basis wilden binnendringen. Eens in de basis ontstond een gevecht. Wie van de kant van de Afghaanse troepen slachtoffer werd, kon hij niet vertellen. Hij verwees naar één of twee Amerikanen die gewond raakten, maar wist niet meer dan dat. Hij hoorde het nieuws van de gewonde Amerikanen blijkbaar op de radio, en kon dit dus ook gewoon als burger hebben opgevangen. Gezien verzoekers erg vage en algemene verklaringen over zijn jarenlange carrière als commandant bij KPF kan er maar weinig geloof gehecht worden aan de bewering tot net voor zijn vertrek actief in dienst te zijn geweest als commandant;
- (v) voor zover er geloof wordt gehecht aan zijn verklaringen over zijn werkzaamheden bij KPF tot aan zijn vertrek uit Afghanistan, quod non, wordt aan de verklaarde vrees geen geloof gehecht. Verzoeker zou zijn gevisieerd door de taliban omwille van zijn werk en betrokkenheid bij een anti-talibanoperatie die plaatsvond op 9 september 2004. Het is erg opmerkelijk dat de taliban hem pas zoveel jaren later voor het eerst benaderden. Gezien de taliban zes van hun strijders en wapens verloren tijdens die operatie, zullen zij er wel alles aan gedaan hebben om meer te weten te komen over deze operatie. Verzoeker beweerde dat Nabi, een van zijn mannen, in februari 2012 door de taliban werd gearresteerd en vermoord en dat zij op die manier te weten kwamen dat zijn team betrokken was. Verzoeker verklaarde dat de operatie van 2004 vertrouwelijk was en niet mocht uitlekken, waardoor de taliban tot voor 2012 niets wisten over de betrokken personen bij deze operatie. Hij verklaarde dat de taliban in elk dorp informanten hebben en dat zij alles over iedereen en hun werk weten. Dat de taliban dan nog niet eerder te weten kwam wie betrokken was bij deze actie, is in het licht van deze verklaringen erg vreemd, te meer nu verzoeker al die jaren gewoon in dezelfde regio bleef werken. Het is trouwens evenzeer vreemd dat zij eerst Nabi, die niet eens betrokken was bij het doden van die zes taliban maar deel uitmaakte van de tweede groep soldaten die er achteraf kwam, arresteerden en vermoordden om nadien pas bij verzoeker, de commandant van de eerste groep, uit te komen. Verzoeker stelde dat iedereen die werkt voor de Amerikanen een spion is en dat men plots te weten was gekomen dat Nabi ook soldaat was. Verzoeker denkt dat Nabi's arrestatie door de taliban aan de basis van zijn problemen ligt, omdat hij op de hoogte was van de operatie en omdat hem in een van de dreigtelefoontjes gezegd werd dat hij net als Nabi behandeld zou worden. Toch is het vreemd dat hoewel Nabi al in februari 2012 door de taliban werd ontvoerd, de taliban hem pas op 1 juli 2013 persoonlijk benaderden, terwijl zij reeds van februari 2012 op de hoogte waren van verzoekers betrokkenheid en zijn werk. Als het werkelijk zo belangrijk was om verzoeker als verantwoordelijke voor deze operatie te vervolgen, kan men zich de vraag stellen waarom ze dan zo lang wachtten om verdere actie te ondernemen, hem zelfs waarschuwend in een dreigtelefoontje dat hij hetzelfde lot zal ondergaan als Nabi. Verzoeker verklaarde immers dat hij voor juli 2013 al berichten en telefoons van onbekenden kreeg en beweerde daarnaast dat zijn familie omkwam bij een aanslag in augustus 2012. Het is eveneens merkwaardig dat ze eerst alle moeite doen om zijn familie te viseren, terwijl verzoeker hun eigenlijke doelwit is en ze niets liever willen dan wraak nemen voor wat hij in het verleden gedaan heeft. Verzoeker wist ook niet welke taliban hem benaderden omdat zij hun namen niet zeiden. Andere achtergrondinformatie heeft hij niet. Hij wist niet wie hen de opdracht gaf om hem te benaderen of van waar zij afkomstig waren. Het is opvallend dat hij helemaal geen idee heeft wie hij precies vreest in Afghanistan. Verder dan “de taliban” kwam hij niet. Op de vraag of andere commandanten en leden van zijn groep net als hem problemen kenden, antwoordde verzoeker bevestigend. Hij verwees in dit verband naar commandant Youssuf. Verzoeker had hem blijkbaar ingelicht over zijn problemen, waarna deze hem ook over zijn problemen vertelde. Hij zou niet verteld hebben met wie hij problemen had, maar hij zou net als verzoeker telefoons en berichten gekregen hebben omdat hij voor de Amerikanen werkte. Youssuf werkte volgens verzoekers

verklaringen tot 2007 als zijn commandant, maar hij heeft totaal geen idee welke functie hij nadien waarnam. Hij zou ook maar tot 2007 met hem contact gehad hebben. In het licht van deze vaststelling is het erg vreemd dat verzoeker, nadat hij problemen kreeg in 2012, met hem heeft gesproken over zijn problemen. Geconfronteerd met deze tegenstrijdige beweringen zei hij dat hij altijd de naam van Youssuf zegt omdat deze zijn allereerste commandant was en dat het na 2007 eigenlijk Hamid Gul was. Dit biedt geen afdoende verklaring voor deze verschillende beweringen. Bovendien verklaarde verzoeker eerder in het gehoor dat Shalam Tanai zijn commandant was van 2009 tot 2013 in opvolging van Hamid Gul. Dat hij dus in 2013 met Hamid Gul zou gesproken hebben over zijn problemen op het moment dat volgens zijn eerdere verklaringen Shalam Tanai zijn commandant was, bevestigt de ongeloofwaardigheid van zijn problemen;

- (vi) er kan maar weinig geloof worden gehecht aan zijn verklaringen tot net voor zijn vertrek als commandant in een checkpoint van de KPF te hebben gewerkt en problemen te hebben gekend met de taliban wegens zijn werkzaamheden. Verzoekers vage verklaringen betreffende de job die hij gedurende negen jaar zou hebben uitgevoerd bevestigen dit vermoeden;
- (vii) de taskara die verzoeker neerlegt, bevestigt enkel zijn identiteit en nationaliteit en voegt niets toe aan zijn asielrelaas. De vier certificaten die hij voorlegde zouden moeten aantonen dat verzoeker enkele opleidingen volgde tijdens zijn carrière. Hij wist echter niet van wie deze opleidingen precies uitgingen. Hij verwees wel naar Black Water en OGA, maar kon hierover geen bijkomende toelichting geven en maakt dus een persoonlijke band met deze attesten weinig aannemelijk. Met betrekking tot het document waarin de politie het incident met zijn familie bevestigt, kunnen deze documenten door eender wie zijn opgesteld en hebben aldus slechts waarde indien zij gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is. Bovendien blijkt uit informatie dat aan Afghaanse documenten slechts weinig bewijswaarde kan worden toegekend; Afghaanse (identiteits-)documenten zijn middels corruptie gemakkelijk in en buiten Afghanistan te verkrijgen en zijn vaak niet van authentieke te onderscheiden.

De Raad stelt vast dat verzoeker wel degelijk verklaarde tot 13 juli 2013 op de checkpoint tewerkgesteld te zijn geweest. Uit het gehoorverslag (p.5) kan niet worden afgeleid dat verzoeker daarover niet consistent zou zijn geweest. Evenwel blijkt er een tegenstrijdigheid te bestaan tussen enerzijds zijn verklaring dat hij tot 13 juli 2013 daar werkte (p. 5) en anderzijds zijn verklaring dat hij op 1 juli 2013 met de motor vluchtte (gehoorverslag p. 21).

Eveneens blijkt dat het motief dat hij een opleiding van tien dagen bij Black Water zou hebben gevolgd, niet overeenstemt met zijn verklaringen, zoals verzoeker terecht opmerkt. Uit p. 6 van het gehoorverslag blijkt dat hij verklaarde slechts drie dagen training bij Black Water te hebben gevolgd. Eerder volgde hij een training van 10 dagen waarbij hij werd aangeduid als "commandant" (gehoorverslag p. 5). De Raad stelt daarbij vast dat, hoewel -na vertaling- de term "commandant" wordt gehanteerd, uit verzoekers uiteenzetting duidelijk blijkt dat het gaat om een positie als leider van een team van 10 mensen.

Hij verklaarde dat zijn verantwoordelijkheid aldus weinig inhield en hij in feite instond voor de logistiek van 10 manschappen. Waar verzoeker wordt verweten dat hij aanvankelijk gewaagde van deelname aan verschillende operaties alvorens deel te nemen aan de operatie in 2004, stelt de Raad vast dat tijdens het gehoor enkel wordt verder gevraagd omtrent de operatie 2004, waar verzoeker dan ook op ingaat. (gehoorverslag, p. 8) Nergens valt uit af te leiden dat gevraagd werd naar verschillende operaties en dat verzoeker het antwoord daarop schuldig bleef. Verder in het interview verklaart verzoeker inderdaad dat het "*de eerste moeilijke operatie*" was. De Raad ziet geen tegenstrijdigheid met de eerdere verklaringen waarin hij stelde: "*eerst namen we deel aan enkele operaties. In 2004 nam het deel aan een operatie waar we de order voor kregen.*" Aldus blijkt het eerst om slechts enkele kleinere operaties te gaan, deze verklaringen acht de Raad geenszins incoherent.

Verzoeker verklaarde dat hij en zijn team aan verschillende operaties deelnamen en dat ze in september 2004 het bevel kregen om een operatie uit te voeren. Waar hem wordt verweten dat hij gedurende negen jaar slechts aan één militaire operatie deelnam, moet worden vastgesteld dat verzoeker hier duidelijk de reden voor aangaf; hij werd enkele malen gewond en kon derhalve niet langer aan operaties deelnemen, maar kon nog wel tewerkgesteld worden in de checkpoint voor defensieve acties. De Raad acht verzoekers verklaringen als dusdanig niet incoherent.

Evenwel is de Raad van oordeel dat verzoekers verklaringen bijzonder vaag zijn. Zo verklaarde hij dat als enige de leiding had over de militaire operatie van 9 september 2004. De Raad acht het daarbij niet denkbaar dat verzoeker als bevelhebber van een groep van tien man de operatie zou hebben geleid, zonder de operationele details ervan te kennen. Hij verklaarde dat zijn manschappen in twee groepen aanvielen, één langs voor en één langs achter, en dat hijzelf de situatie van op een heuvel gadesloeg. De zes taliban werden gedood, maar verzoeker gaf daarbij geen enkele informatie over het verloop van het gevecht, over de pogingen om hen levend gevangen te nemen, over de reden waarom dit niet lukte,

en kendej -behalve dat ze tot Haqqani behoorden- geen enkel detail over de zes talibanslachtoffers. Ook over de bron van informatie kwam verzoeker niet verder dan dat de informatie van lokale mensen kwam (gehoorverslag p. 15-16). Verzoeker verklaarde zelf nochtans de enige commandant te zijn van een groep van tien personen bij deze operatie. Hij wist niet hoe deze operatie gepland was, waar de informatie op steunde en kon de instructies en de plannen die hij kreeg voor de aanvang van de operatie niet uiteenzetten. Hoewel hij zelf verklaart dat hij de orders gaf, kon hij hier niets anders over duiden. De Raad acht het aldus niet aannemelijk dat verzoeker zelfstandig een risicovolle militaire operatie geleid zou hebben en als verantwoordelijke hiervoor niet op de hoogte zou geweest zijn van de operationele details van de operatie. Het is niet aannemelijk dat verzoeker hier vooraf niet over gebriefd zou zijn en achteraf niet zou hebben moeten rapporteren over de operatie. Daarbij dient vastgesteld dat de operatie en verzoekers rol daarin gewichtig was, nu verzoeker meer dan acht jaar na de feiten hierom nog steeds door de taliban wordt gezocht.

Ook over zijn taken in de checkpoint blijft verzoeker uiterst vaag. Verzoeker kan niet meer informatie geven dan dat hij verantwoordelijkheid had over uniformen, schoenen en wapens en moest zorgen dat de bewakers aanwezig waren (gehoorverslag, p. 16). Op geen enkel ogenblik treedt hij nader in detail over de concrete organisatie van de checkpoint. Nochtans verklaarde verzoeker uitdrukkelijk de leiding te hebben over tien man en leidde hij voorheen een militaire operatie. Gevraagd om meer uitleg te verschaffen over de raketaanval op de checkpoint waarbij hij in 2009 gewond raakte, antwoordt verzoeker niet meer dan: *"Het was een raketaanval. Ik raakte gewond."* (p.16) Over de daders verwijst verzoeker naar de taliban, haqqani en al qaeda. Van iemand die negen jaar actief was in een militaire organisatie in conflictgebied, daarbij meermaals gewond raakte, leiding gaf aan een kleine groep, kan worden verwacht dat hij duiding kan geven over de vijandelijkheden, waar verzoeker duidelijk niet in slaagde. Ook verzoekers verdere verklaringen zijn bijzonder vaag en vrijblijvend. Tenslotte vertelt verzoeker over een aanval op een Amerikaanse basis, doch blijkt hij hierover geen enkele gedetailleerde informatie te kennen, zodat met de commissaris-generaal wordt besloten dat verzoeker dit gewoon als burger kan hebben vernomen (gehoorverslag, p. 18-19). Gelet op de vaststelling dat verzoekers verklaringen bijzonder vaag, oppervlakkig en algemeen zijn, acht de Raad het niet aannemelijk dat verzoeker gedurende negen jaar een leidinggevende functie in conflictgebied zou hebben uitgeoefend bij de militaire organisatie KPF en hierom een gegronde vrees voor vervolging heeft.

Verder betwist verzoeker niet dat het zeer vreemd is dat de taliban, die bij de operatie van 9 september 2004 zes man verloren, pas acht jaar na de operatie stappen ondernamen om zich op verzoeker te wreken. Verzoekers verklaring dat de taliban niet eerder te weten kwamen dat hij betrokken was bij deze actie, werd door de commissaris-generaal niet aanvaard, nu verzoeker zelf verklaarde dat de taliban in elk dorp informanten hebben die alles weten over iedereen, zoals hun werk, en dit terwijl verzoeker zelf gedurende deze jaren gewoon in dezelfde regio bleef werken. Daarnaast werd eerst Nabi vermoord, terwijl verzoekers rol bij deze actie veel belangrijker was. Bovendien verklaarde verzoeker dat de taliban reeds sinds februari 2012 op de hoogte waren van zijn rol in de operatie, terwijl zij pas op 1 juli 2013 verzoeker benaderden en hem dan nog verwittigden met een dreigtelefoontje. Het werd eveneens merkwaardig geacht dat de taliban zich inspanden om zijn familie te viseren, terwijl verzoeker zelf het eigenlijke doel was en ze alles in het werk stelden om zich te wreken. Verzoeker kon niet preciseren wie hij precies vreest in Afghanistan, hij verwijst enkel op algemene wijze naar de taliban. Bovendien verklaarde verzoeker dat zijn commandant Youssuf, eveneens zou problemen hebben gehad, dit strookt echter niet met verzoekers beweringen dat Youssuf zijn commandant was tot 2007. Hierop corrigeerde verzoeker zijn verklaringen dat het eigenlijk Hamid Gul was. Dit is echter al weer tegenstrijdig met verzoekers eerdere verklaring dat zijn commandant van 2009-2013 Shalam Tanai was. Geen van deze tegenstrijdigheden en incoherenties wordt door verzoeker nog betwist. De Raad acht deze vaststellingen nochtans pertinent en ze doen dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen.

Waar verzoeker aanvoert dat zijn taskara de namen vermeldt van zijn vorige vrouw en kinderen, zodat ook het aangifte-attest van de aanslag op zijn vrouw en kinderen authentiek moet worden geacht, wordt dit door de Raad niet gevolgd. Het feit op zich dat verzoekers taskara melding maakt van gezinsleden die ook in de aangifte worden vermeld, bewijst hoegenaamd de authenticiteit van dit laatste stuk niet. Een degelijk document kan slechts worden aangenomen ter ondersteuning van geloofwaardige en aannemelijke verklaringen, wat te dezen niet het geval is. Bovendien vermeldt de taskara van verzoeker als beroep handelsactiviteiten, hetgeen in strijd is met zijn asielrelaas. Waar verzoeker met betrekking tot de certificatie-attesten van de trainingen die hij genoten heeft, het attest van de operatie waarin hij betrokken was en het attest van het districtshuis aanvoert dat ten aanzien van deze documenten geen onderzoek werd ingesteld, gaat hij eraan voorbij dat de bestreden beslissing motiveert, op basis van informatie in het administratief dossier die op een veelheid aan bronnen steunt, dat precies omwille van

het uitvoerig gedocumenteerde feit dat er een problematiek van valse documenten en corruptie in Afghanistan bestaat, waardoor vervalste documenten zelfs door experts niet meer van echte te onderscheiden zijn, een onderzoeksmaatregel ten aanzien van een dergelijk document geen enkele zin heeft aangezien dit niets zal uitwijzen. Derhalve kunnen documenten slechts in aanmerking worden genomen voor zover zij worden ondersteund door geloofwaardige verklaringen, wat, zoals hoger gebleken is, thans niet het geval is.

De Raad stelt ook vast dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift verwijst naar het arrest *Singh* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM). In voormeld arrest van het EHRM wordt echter vastgesteld dat de Belgische asielinstanties de (Afghaanse) nationaliteit van betrokkenen betwisten. Betrokkenen hadden evenwel, naast andere documenten, een brief van het UNHCR voorgelegd, meer bepaald van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen te New Delhi. Het Hof oordeelde dat een dergelijke brief niet zonder waarde is op grond van de loutere vaststelling het geen origineel document is en aldus gemakkelijk vervalst kan worden. Het EHRM oordeelt dat de inhoud van de brief via een onderzoek door de asielinstanties kon worden geverifieerd bij het bureau van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen te New Delhi. In casu brengt verzoeker geen document bij afkomstig van het UNHCR of van enige gezaghebbende organisatie waarin zijn nationaliteit en/of problemen worden bevestigd. De verwijzing naar het 'Singh-arrest' is aldus niet dienstig. Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielaanvraag ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van zijn aanvraag werden voorgelegd geen bewijswaarde hebben.

De overige Europese rechtspraak die verzoeker aanvoert, leidt niet tot een andere conclusie.

Het citeren uit verschillende Europese arresten, zonder dat dit verbonden wordt aan de concrete motieven van de huidige zaak, of nader te duiden waarom de beoordeling van de huidige zaak niet opgaat, doet geen afbreuk aan de motieven van het huidig geschil.

Waar verzoeker concluderend aanvoert dat de geloofwaardigheidbeoordeling is gestoeld op buikgevoel en aldus speculatief is, gaat verzoeker voorbij aan de concrete motieven van de bestreden beslissing die hij geenszins heeft weerlegd.

Gelet op wat voorafgaat, is de Raad dan ook van oordeel dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maakt in vluchtelingrechtelijke zin.

2.2.2. Nopens de subsidiaire beschermingsstatus

Verzoeker voert met betrekking tot de toepassing van het binnenlands vestigingsalternatief overeenkomstig artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet, onder meer aan, dat hij duidelijk vermeldde dat zijn echtgenote, N., actueel in het dorp Choolan in de provincie Khost woont (gehoorverslag, p. 4).

In de bestreden beslissing wordt bevestigd dat verzoekers thuisregio Khost onveilig is en wordt derhalve toepassing gemaakt van het binnenlands vestigingsalternatief ten aanzien van de stad Kabul. Hoewel in de bestreden beslissing wordt vooropgesteld dat getrouwde koppels zonder ondersteuning van hun gemeenschap of hun familie kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden, bevat de bestreden beslissing geen enkele motivering met betrekking tot de wijze waarop verzoekers echtgenote zich vanuit de als onveilig beschouwde regio Khost bij verzoeker in Kabul zal moeten voegen. Evenmin bevat het administratief dossier informatie die de Raad zou toelaten dit na te gaan. Derhalve meent de Raad over onvoldoende gegevens te beschikken om, wat de subsidiaire bescherming betreft, na te gaan of verzoeker wel degelijk over een veilig en redelijk vestigingsalternatief in de stad Kabul beschikt.

De Raad is dan ook van oordeel dat de bestreden beslissing, wat de subsidiaire bescherming betreft, moet worden vernietigd en de zaak moet overgemaakt worden aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met het oog op een aanvullend onderzoek.

Het middel is in die mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 28 januari 2014 wordt vernietigd voor zover zij de verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus weigert.

Artikel 3

De zaak wordt voor wat betreft de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juli tweeduizend veertien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT